

Ode aan de **luisteraar**

Ik was altijd al het type dat luisterde naar problemen van anderen. Zo gek vond ik het dus niet toen mijn studiegenootje rechtstreeks vanuit Schiphol mijn studentenkamer binnenstormde. Na een hevige huilbui, waarin ik haar geduldig troostte, kwam ze op adem. Ze vertelde hoe ze was opgehaald door haar vriendje. Hoe ze zich had verheugd op het weerzien. Al die maanden in dat verre land had ze aan hem gedacht. Helaas, Schiphol was nog niet verlaten toen het vriendje het al had uitgemaakt. Ik was destijds plaatsvervangend onthutst en verbolgen over zoveel botheid.

Terwijl ik het verhaal tot me door liet dringen, leek zij het juist van zich af te zetten. 'Zo', zei ze energiek, 'en nu naar mijn ouders, de zon schijnt.' Haar plotselinge vrolijkheid overviel me minstens zoveel als haar eerdere verdriet. Even later knalde weer de voordeur maar de knal had een andere bijmaak. Hoe lang was ze binnen geweest? Een kwartier. Ik voelde me gebruikt. Moest ik de dingen minder binnen laten komen?

Echte luisteraars nemen meevoelen letterlijk. Mensen zeggen wel; 'laat het niet onder de huid komen' maar dat is precies wat meevoelen is. Je voelt het niet alleen aan je huid, een tinteling of kippenvet, maar ook bijvoorbeeld in je buik, je toegenomen hartslag of je energieniveau. En gelukkig maar. Laat de dingen vooral onder de huid komen, zonder meevoelers kunnen we niet!

***Wat de ander je vertelt, hoe authentiek ook,
heeft alleen geldigheid op dat moment.***

Tegelijkertijd leerde mijn studiegenoot me een belangrijke les. Wat de ander je vertelt, hoe authentiek ook, heeft alleen geldigheid op dat moment. Op een ander moment laat een andere werkelijkheid zich zien. Misschien niet zo'n hemelsbreed verschil als toen bij mijn studiegenoot, maar toch. Botgezegd: Hoe erg het ook is wat een ander je vertelt, meestal staat die ander daarna toch gewoon weer te koken.

Hoewel we weten dat dingen voortdurend veranderen, stellen we ons er weinig op in. Zo weet ik mijn hele leven dat ik ouder word, toch kan een nieuwe rimpel me overvallen. Iemand die een kind verwacht stelt zich een baby voor, geen puberende tiener. En wanneer iemand na drie jaar nog geen baan heeft, gaan we er dan niet stiekem vanuit dat het niet meer lukken zal?

En dus zie ik het als een uitdaging alles wat de ander vertelt volstrekt serieus te nemen en tegelijkertijd te relativieren als een momentopname. Dan kan ik nog evengoed meevoelen, maar daarna sneller loslaten. Want ik weet dat ook mijn invoelen een momentopname is en dat ik daarna met goed fatsoen een lekker potje kan gaan koken.

Wil je meer lezen van deze auteur en haar Voldoende Filosofie, check: [Laat je niet gek maken - Coachboeken](#)

Ben je geïnteresseerd in lezingen, training of coaching van deze auteur? Neem dan een kijkje op:

[De Voldoende Filosofie - Chris Rooijackers \(kommakompagnie.nl\)](#)

